

24. dec. 1842

FAKTA

Dato:

24. dec. 1842

Sidetæl:

Dagbog A, side 106 og 108

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit Liv, København 1967, s. 130; Jesper Svenningsen (red.): Seks år af et liv. Johan Thomas Lundbye – Dagbøger om tro, skæbne, kunst og kærlighed, København 2018, s. 140

TRANSSKRIFTION

24 Dec Jule-Aften.

Jeg har imorges med Forbauselse hørt af Sigvardt,¹ at han har forlovet sig, han har mere Mod end jeg – Stræb først efter Guds Rige og hans Retfærdighed, da skal det Andet vorde Eder tillagt!² – Jeg husker ikke Ordene •108• saa nøie, som jeg kunde ønske og veed ikke at finde Stedet i Thestamentet; men det er som disse Ord have i de sidste Dage forklaret mig meget Dunkelt i mig selv. Jeg stræbte efter Himmel og Jord med lige Begjær, og, [overstreget: vel] meest efter jordisk Lykke, det var syndigt! – Den kjære Sigvardt! har han da ogsaa Alvor nok til at føre igjennem, hvad han har begyndt? Gud give ham Kraft! Jeg ved ikke engang, hvem hans Kjæreste er ret, Hanne heder hun,³ og hun forsmaaede ham ikke – saa bliver jeg vel den eneste af os Brødre, der henter sig en Kurv! hvorfra kan dette stygge Udtryk komme? Jeg venter, mens Tiden gaaer, haaber jeg at voxer, og, eftersom jeg gaaer frem aftager ogsaa Sandsynligheden af et Afslag. – Aarsskiftet nærmer sig, kummerlig vandrer jeg over Grændsen, forbi nok en Milepæl, maaskee Egnen mellem denne og den næste bliver smukkere. Skjønheden ligger ikke blot i Egnen fornemmelig i os selv; skulde jeg ikke vide det som Maler: at selv den goldeste Egn giver Stof til det deiligste Billede for den vakkre Kunstner.

¹ Lundbyes ældste lillebror, Sigvard U.R. Lundbye (1820-1864).

² Matthæus 6,33.

³ Hanne Engel (f. ca. 1827).

106. Linné, vendte Blikket mod mit eget Ansigt, men fandt
kenn der, hvad der meente bedrøve mig, ingen Glæde, ingen
Kraft. Jy føler, at Jy er paa Veie til oecent at adslaae
mit Sind. Ved idelig at gaae for mig selv om Plegtene
mod min Familie fik mit Væsen saameget sjæle No.,
at min Signetare Moder forlad mig tryk og melig, som den,
der vilde vere i stand til at stupa throtte mens hæn var
hæte; hæn næste mig, Jy kyssede hende og løb bort, Jy
vidste jo bedst, hvorlidt Jy fortjente Noes. Denne tilli-
ede No hæn ikke halde ind

23 Dec

Gaude Bedstefader! Din Datter sin glemmer Dig ikke paa
Din Fødselsdag. 79 Aar! og Hjerter er dag inngt et end Din
Aand slækt af Aarenes Vægt. Skal Jy være Din Alder,
skal Jy være den som en redelig Mand, Jy er jo al-
lerede troet i mit fine og tyvende — Jy vilde hellere bli
vo her ene i det tomme Huus i Aften, men Jy måe til
Klængen

24 Dec. Jule-Aften.

Jy har imerges med Forbænselses heit af L.gaardt, at
hæn har forlovet sig, hæn har mere Med end Jy —
Strab først efter Guds Rigge og hæn's Retfærdig heit, so skal
det andet werde Eder tillagte! — Jy husker ikke Ordene

108
Saa naive, som jeg kunde ønske og ved ikke at finde
Stedet i Testamentet, men det er som disse Ord
haar i de sidste Dage forklaret mig meget Dyrkelst
i mig selv. Jeg stræbte efter Blivind og Gud med
lige Begjær, og, ~~at~~ mest efter jødiske Lykke, det
var syndigt! — Den høje Siguardt! her han var
ogsaa Alene nok til at føre igjennem, hvad han
har begyndt? Gud give ham Kraft! Jeg ved ikke
engang, hvem hans Hjeneste er set, klamme heder
ham, og han forsmædte ham ikke — saa bliver
jeg vel den eneste af os Dødsne, der henter sig
en Kirke! Hvorfor kan dette stykke Udtryk komme?
Jeg ventes, mens Tiden gaar, maader jeg at rejse,
og, eftersom jeg gaar frem aftager ogsaa Sand-
synligheden af et Afslag. — Aarskiftet nærmer
sig, kammelig vandres jeg over Grændsen, forti
nok en Mile pæd, maaskee Egnen mellem
Sonne og den næste bliver sminkket. Skjæde-
den ligger ikke blot i Egnen, men fornemmelig i es
selv; skulde jeg ikke vide det som Maler: at selv
den galdste Egn gives Stof til det deiligste Bil-
leder for den vakke Kunstner.